

утѣшението на добродѣтелята и майчинството ѝ е запрѣтено. Признавамъ че въ този случай само добродѣтелята не е достатъчна; трѣбва ѝ една опора. Друга опора не виждамъ, освѣнъ религията. Набожността, тъй удобна за чловѣческото сърдце, тъй удобна и за радостта и нещастнето е едничкото оржие което може да брани жената отъ самата нея и отъ искушенията на буйството и отмъщението.

Ето идеалътъ, когото на драго сърдце прѣдлагаме на жената: да управлява домътъ съ редъ и приятностъ, да ржководи слугитѣ съ твърдостъ и чловѣщина; да се въздига до равнилото на мъжътъ съ едно изящно възпитание, да сподѣля идеитѣ и поприцето му, и да развѣселява празното му време съ приятността на единъ украсенъ умъ; да го съвѣтва, да го подкрѣпя, да го въздига, да го утѣшава. Ако се отдалѣчава отъ семейството, да го възвръща, да прѣчиства всичко около нея съ собственната си чистота; и, ако всичко е изгубено, ако е обрѣчена на една безнадѣждна любовъ, или на една добродѣтель безъ уважение и любовъ, нѣка избави себе си съ една набожна самоотверженностъ: ето едничкии идеалъ на жената, едничкии идеалъ който прилича за нейната нѣжна и горда душа, едничкии идеалъ който не нацърбява обаянието ѝ безъ да ѝ отнеме нѣщо отъ величието и достолюпието.

Нѣкои сж прѣдлагали на жената другъ идеалъ, други надѣжди, друго бжджще. Учили сж я че тихий животъ е само за слабодушнитѣ, и че за свободнитѣ и великодушнии умове има други закони. Длъжността е била